

Arrest

nr. 347 035 van 21 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 17 januari 1990 als minderjarige begeleid door zijn vader België binnen zonder enig identiteitsdocument. Verzoekers vader dient dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van de toen geldende wetgeving ook in naam van zijn zoon, verzoeker *in casu*, als begeleide minderjarige wordt ingediend. Op 25 oktober 1990 beslist de toenmalige commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

1.2. Op 13 november 2017 verzoekt de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) om de vluchtelingenstatus van verzoeker in te trekken op basis van artikel 49, § 2, tweede lid *iuncto* artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet omdat hij een gevaar voor de samenleving vormt.

1.3. Verzoeker wordt op 14 mei 2025 gehoord op de zetel van het CGVS teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling de redenen tot het behoud van de vluchtelingenstatus toe te lichten.

1.4. Op 27 augustus 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 september 2025 per drager aan verzoeker wordt ter kennis gebracht en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, Ö(...) D(...), verklaart geboren te zijn op (...) 1986 in Perex in Syrië of Irak, aan de grens met Turkije. Uw vader, Ö(...) B(...) (o.v. (...) en C.G. (...)) met Turkse nationaliteit was werkzaam voor de KIP, de arbeidsvleugel van de culturele DDKD (Revolutionary Democratic Kurdisch Association) en de PUK (Patriotic Union of Kurdistan). Hierdoor kwam zijn naam op een lijst met gezochte personen te staan en vluchtte hij in 1980 weg uit Cizre, Turkije. Hij vestigde zich met zijn gezin in de Koerdische regio van Irak. Hij was er nog steeds actief bij de PUK. Toen Saddam Hoessein de Koerdische regio aanviel met gifgas geraakte hij gescheiden van de rest van de familie. Iedereen vluchtte de bergen in en bij terugkeer vond hij enkel u en drie van uw broers, O(...), H(...) en M(...). Uw moeder T(...) D(...) en stiefmoeder V(...) B(...) bleven bij uw andere broers en zussen en werden van jullie gescheiden. Hij besloot Irak te verlaten en reisde via Iran met een laissez-passer naar Libanon en zo verder naar België.

Op 17 januari 1990 diende hij een verzoek om internationale bescherming in en overeenkomstig de toen geldende wetgeving werd dit ook in uw naam als vergezellende minderjarige ingediend. Op 25 oktober 1990 werd hij erkend als vluchteling samen met u en uw drie broers O(...), H(...) en M(...).

Op 3 augustus 1991 kwamen uw stiefmoeder V(...) B(...) (o.v. (...) en CG (...)), twee stiefzussen en stiefbroer eveneens naar België. Op 8 augustus 1991 diende V(...) een verzoek om internationale bescherming in. Uw moeder T(...) en uw zussen kwamen in Nederland terecht. Op 1 april 1992 heeft uw vader uw moeder vermoord in Nederland. U bleef met uw broer H(...) bij uw stiefmoeder wonen. Op 1 juni 1994 werd uw stiefmoeder erkend als vluchteling. U heeft geen contact meer met uw vader.

Op 5 mei 2006 werd u door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld voor diefstal door middel van braak, op meerdere momenten, diefstal en opzettelijke verwondingen of slagen tot een effectieve gevangenisstraf van 7 maanden. Op 14 juni 2006 werd u in beroep door het Hof van beroep te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met een uitstel voor een termijn van 5 jaar.

Op 10 juli 2007 werd u door het Hof van beroep te Brussel veroordeeld voor diefstal door middel van braak en dit 4 maal, opzettelijke slagen en verwondingen, onder een bevel of onder een woordaarde, mondelinge of schriftelijke bedreigingen met een aanslag op personen of eigendommen, waarop een criminele straf is gesteld, weerspannigheid tegen dragers van de openbare macht, diefstal door middel van geweld of bedreiging, gepleegd bij nacht en in bende en poging tot diefstal door middel van braak tot respectievelijk 8 maanden gevangenisstraf, 3 maanden gevangenisstraf, een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor 3 jaar voor één derde van de straf, een gevangenisstraf van 1 jaar, voor de helft met uitstel en een werkstraf van 60 uur.

Op 17 september 2007 werd u door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld tot een geldboete van 26 euro wegens verzuimd te hebben binnen de acht werkdagen nadat de nieuwe woning effectief betrokken werd, aangifte te doen bij de gemeente waar hij zijn hoofdverblijfplaats wil vestigen.

Op 26 februari 2009 werd u door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld voor diefstal door middel van braak of inklimming, bedreiging met een aanslag op personen of op eigendommen waarop een criminele straf is gesteld, dragers van de openbare macht slagen te hebben toegebracht, opzettelijke slagen en verwondingen en weerspannigheid ten aanzien van de politie tot een effectieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Op 26 februari 2009 werd u eveneens door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld voor diefstal door middel van braak en inklimming en diefstal tot een effectieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Nog op 26 februari 2009 werd u door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen met een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid tot gevolg en opzettelijke slagen en verwondingen tot een effectieve gevangenisstraf van 10 maanden.

Op 26 mei 2009 werd u door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld voor 2 diefstallen door middel van braak en 7 pogingen tot diefstal door middel van braak tot een effectieve gevangenisstraf van 12 maanden.

Op 12 mei 2010 werd u in beroep tegen bovenstaande vonnissen van 26 februari 2009 door het Hof van beroep te Brussel veroordeeld tot een bijkomende gevangenisstraf van 18 maanden, waarvan de helft met uittitel voor een termijn van 5 jaar.

Op 3 december 2012 besluit de rechter van de correctionele rechtbank van Leuven in twee zaken waarvoor u reeds eerder veroordeeld werd, respectievelijk diefstal door middel van braak, onder een bevel of onder een voorwaarde, mondelinge bedreigingen met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf is gesteld, slagen toegebracht aan dragers van de openbare macht (politie), opzettelijke slagen en verwondingen en weerspanning ten aanzien van de politie en diefstal door middel van braak en diefstal om het probatieuittel niet te herroepen.

Op 3 december 2012 werd u eveneens veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven voor diefstal, bij nacht, door twee of meer personen, gebruikmakend van een voertuig om zijn vlucht te verzekeren tot een effectieve gevangenisstraf van 15 maanden.

Op 5 februari 2016 werd u bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven voor mondelinge bedreigingen met een aanslag op personen of eigendommen, waarop een criminele straf is gesteld, diefstal door middel van braak, diefstal, poging tot afpersing, bij nacht, met gebruik van wapens en tweemaal poging tot diefstal, door middel van braak tot een effectieve gevangenisstraf van 30 maanden. U tekende hiertegen verzet aan en op 18 november 2016 werd deze veroordeling bevestigd door de correctionele rechtbank van Leuven. Op 26 juni 2017 veroordeelde het Hof van beroep te Brussel u in beroep voor bovenstaande zaken tot een gevangenisstraf van 30 maanden, met uitsluiting voor een termijn van 5 jaar.

Op 13 november 2017 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 24 september 2018 werd u door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld voor diefstal tot een werkstraf van 120 uur.

Op 16 februari 2021 werd u door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld voor opzettelijke slagen tot een effectieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Op 24 maart 2021 werd u door de correctionele rechtbank van Leuven bij verstek veroordeeld voor het bezit, aankoop en vervoer van middelen zonder vergunning tot een effectieve gevangenisstraf van 4 maanden. Op 30 juni 2021 werd uw verzet tegen dit vonnis ongedaan gemaakt.

Op 16 december 2021 werd u door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld voor opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden (gepleegd tegen partner) en opzettelijke slagen tot een effectieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Op 27 juni 2023 werd u door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld voor het dragen van zekere voorwerpen en stoffen die niet als wapen zijn ontworpen, met het kennelijk voornemen personen te bedreigen of hen lichamelijk letsel toe te brengen op 22.03.2023; het mondelinge bedreigen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld op 28.11.2022; het kwaadwillig gebruik van elektronische communicatiemiddelen op 28.11.2022 en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld op 22.03.2023 tot een effectieve gevangenisstraf van 8 maanden.

Op 18 oktober 2023 werd u door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld voor opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid van meer dan 4 maanden tot gevolg en opzettelijke slagen tot een effectieve gevangenisstraf van 2 jaar.

U heeft een relatie met R(...) G(...) en op 15 januari 2024 werd u vader van Y(...) A(...) G(...). Bij een terugkeer naar Turkije vreest u problemen omdat u van Koerdische origine bent en vreest u uw legerdienst te moeten vervullen. Daarnaast verklaart u eigenlijk staatloos te zijn, de Turkse taal niet te spreken en niemand meer te hebben in Turkije. U wil hier in België bij uw partner en zoon blijven.

U legt ter staving van uw verzoek een brief van uw zus, een akte van erkenning van uw zoon, enkele documenten van de MSOC Vlaams-Brabant, uw getuigschrift van geboorte afgeleverd door het CGVS, een sociaal verslag van het OCMW van Tremelo, enkele artikelen over de moord op uw moeder, een afschrift van de rechtbank van Assen over de naam van uw moeder, de overlijdensakte van uw moeder, een brief van uw huisarts, uw Belgische verblijfstitel, uw Belgisch reisdocument en een begeleidende mail neer.

B. Motivering

U werd op 25 oktober 1990 erkend als vluchteling. Naar aanleiding van de door u gepleegde criminele feiten en strafrechtelijke veroordeling in België heb ik besloten u op te roepen voor een persoonlijk onderhoud met het oog op een heroverweging van uw vluchtelingenstatus. Dit persoonlijk onderhoud vond plaats op 14 mei 2025.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, de redenen die geleid hebben tot uw erkenning als vluchteling opgehouden hebben te bestaan.

Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling ophoudt vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Volgens artikel 1 C (5) houdt een persoon op vluchteling te zijn indien de omstandigheden in verband waarmee hij als vluchteling werd erkend hebben opgehouden te bestaan en hij niet langer kan weigeren zich onder de bescherming te stellen van het land van nationaliteit. Bij toepassing van artikel 1 C (5) van het Verdrag van Genève, bepaalt artikel 55/3 dat dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.

Er dient op basis van de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal te worden vastgesteld dat wat u betreft de status van vluchteling dient te worden opgeheven op basis van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet en dit omdat de omstandigheden op grond waarvan u de status van vluchteling werd toegekend zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

Het CGVS stelt vast dat uw vrees voor vervolging niet langer actueel is. U werd op 25 oktober 1990 erkend in het dossier van uw vader Ö(...) B(...) (o.v. (...)) en C.G. (...)). Hij werd erkend omwille van zijn politieke activiteiten voor de Koerdische zaak. U werd mee erkend als toenmalig minderjarige. Uit niks blijkt dat u anno 2025 problemen zou kennen in Turkije.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, blijkt dat het feit dat uw vader lid was van een Koerdische partij op zich geen risico inhoudt om het doelwit te worden van de Turkse autoriteiten. Het is de zichtbaarheid van de verbintenis en de aard van de activiteiten die het risico bepalen dat mensen het doelwit worden van de autoriteiten om politieke redenen (zie blauwe map administratief dossier, COI Focus Turkije, DEM Party, DBP: huidige situatie, 9 december 2024). Uzelf kan niks zeggen over uw vader zijn profiel en werkzaamheden voor de Koerdische zaak. U hebt nooit een officiële functie bekleed voor een Koerdische partij en u bent zelf niet politiek actief (CGVS, p. 12, 13).

U hebt zelf dus geen profiel of politieke zichtbaarheid die erop wijst dat u om dit feit door uw autoriteiten zou kunnen worden vervolgd.

Uw familiale achtergrond geeft evenmin aanleiding tot enige vrees van uw kant.

De objectieve informatie waarover de Commissaris-Generaal beschikt geeft aan dat, hoewel de familiecontext in de ogen van de autoriteiten een verzwarende factor kan zijn, het er niet op lijkt dat, bij afwezigheid van een zichtbaar politiek profiel, dit er op zichzelf toe leidt dat een lid van dezelfde familie systematisch het doelwit is van de autoriteiten (zie blauwe map administratief dossier, COI Focus Turkije, DEM Party, DBP: huidige situatie, 9 december 2024). Uit uw verklaringen blijkt dat u als kind naar Turkije op reis bent geweest zonder enig probleem en ook dat uw familieleden nog regelmatig zonder problemen naar Turkije terugreizen (CGVS, p. 7, 11, 13). Hoewel u verklaart dat ze zeker problemen moeten hebben gekend kan u hierover niks zeggen (CGVS, p. 11, 13). Deze verklaring berust op een louter vermoeden. Daarnaast verklaart u eveneens dat uw vader teruggekeerd zou zijn naar Turkije, echter heeft u geen contact en kan u hierover geen verdere informatie geven (CGVS, p. 6, 29). Uw etniciteit alleen is geen grond voor het toekennen van de vluchtelingenstatus.

Volgens objectieve informatie is er geen sprake van een situatie van systematische pesterijen en vervolging van Koerden in Turkije enkel en alleen op basis van etniciteit (zie blauwe map administratief dossier, COI Focus Turkije, Situatie van niet-gepolitiseerde Koerden, 9 februari 2022).

De discriminatie waarvan u vreest het slachtoffer te worden omwille van uw Koerdische afkomst kan niet, omwille van de ernst en het systematische karakter ervan (CGVS, p. 11, 14), worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Bovendien betreft dit slechts een hypothetische vrees van uwentwege.

Uw militaire situatie is niet vastgesteld en u hebt geen bewijs geleverd van een gegronde vrees van uw kant om deze reden.

U hebt geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat u zich momenteel in een situatie van militaire insubordinatie bevindt. Bijgevolg lijkt uw aangehaalde vrees als dienstweigeraar louter hypothetisch. Uit de huidige stand van het dossier blijkt nergens dat u geen uitstel zou kunnen krijgen, dat u geen vrijstelling zou krijgen, dat u uw legerdienst niet zou kunnen afkopen of meer bepaald dat u die niet al hebt gedaan. Het Commissariaat-generaal is dus niet op de hoogte van deze situatie en kan redelijkerwijs niet concluderen dat u een dienstweigeraar bent.

Met betrekking tot het gewetensbezwaar dat u aanvoert merkt het Commissariaat-generaal op dat u, wanneer u wordt gevraagd de redenen hiervoor in detail toe te lichten, verklaart u geen mensen te willen doden en niet graag gedwongen wordt deze dingen te moeten doen, en zeker niet als Koerd (CGVS, p. 14, 15).

Bijgevolg kan uw terughoudendheid om uw legerdienst te doen niet worden vergeleken met een vorm van gewetensbezwaar die wordt ingegeven door ernstige en onoverkomelijke gewetensbezwaren, noch door de omstandigheden waaronder u gedwongen zou worden uw legerdienst te doen. U formuleert namelijk geen enkel moreel of ethisch principe dat de basis zou kunnen vormen van een gewetensbezwaar. Evenmin zet u duidelijk en onderbouwd uiteen dat uw weigering om uw legerdienst te doen gerechtvaardigd zou zijn door de omstandigheden waaronder u gedwongen zou worden deze te doen. De conclusies uit de opgelopen straffen en de onmenselijke en vernederende behandeling waaraan u in deze context zou worden blootgesteld, zijn dus puur hypothetisch.

Waar u nog van mening bent dat u als staatloos moet worden beschouwd, kan u niet worden gevolgd. Uit uw administratief dossier blijkt dat zowel uw vader als uw moeder de Turkse nationaliteit bezitten en/of bezaten (CGVS, p. 5, afschrift van de rechtbank van Assen over de naam van uw moeder en verklaringen vader). De Turkse nationaliteitswetgeving van het moment van uw geboorte stelt duidelijk dat een kind geboren uit een vader of een moeder met de Turkse nationaliteit eveneens de Turkse nationaliteit bezit, ongeacht of het kind geboren werd in of buiten Turkije (zie blauwe map administratief dossier, Law No. 403 on Turkish Nationality).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat de u eerder toegekende vluchtelingenstatus moet opgeheven worden op grond van de fundamenteel, duurzaam gewijzigde situatie in uw land van nationaliteit waardoor bescherming niet langer nodig is. U haalt evenmin dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging aan om te weigeren de bescherming van het land waarvan u de nationaliteit bezit in te roepen. U brengt geen elementen naar voor die getuigen van een gegronde vrees in de zin van de Conventie. U hebt geen aanwijzingen dat u persoonlijk nog zou worden vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie. U komt bijgevolg niet langer in aanmerking voor de vluchtelingenstatus. U haalde ook geen overtuigende elementen aan die erop wijzen dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit heden in gevaar zijn bij een terugkeer naar Turkije. U verklaart dat u door uw moeilijke jeugd op het verkeerde pad bent geraakt en daardoor vele feiten heeft gepleegd (CGVS, p. 18). U kicke af van de drugs en sindsdien pleegt u geen diefstallen meer (CGVS, p. 18 – 21, 24). Indien nodig zal u wel uzelf nog verdedigen (CGVS, p. 18). U bent van mening niet langer een gevaar voor de maatschappij te zijn (CGVS, p. 24). U woont al 35 jaar in België en wil hier graag blijven wonen met uw zoon en partner (CGVS, p. 14, 24). Sinds u vader bent, heeft u beseft dat u wil veranderen. U wil niet terug naar Turkije omdat u er niemand heeft en de taal niet kent (CGVS, p. 14, 24). Dit betreffen praktische bezwaren die niet aantonen dat u een nood heeft aan internationale bescherming en niet kan terugkeren naar Turkije.

Naast de beoordeling van uw dossier in het licht van de criteria van de vluchtelingenconventie, moet ook onderzocht worden of u een risico in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien er geen vrees meer is bij een terugkeer naar Turkije is er ook geen risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. U brengt zelf ook geen andere elementen aan.

In verband met de vrees die u inroept als gevolg van de veiligheidssituatie in uw land, is het Commissariaat-generaal van mening dat, hoewel uit de informatie waarover het beschikt en die is toegevoegd aan het administratieve dossier (map "Landeninformatie", COI Focus Turkije, veiligheidssituatie,

10 februari 2023) voortvloeit dat mensenrechten worden geschonden door de Turkse autoriteiten en dat de veiligheidssituatie in Turkije reden blijft geven tot bezorgdheid, met name in het zuidoosten van het land, op basis van deze informatie niet kan worden geconcludeerd dat er in Turkije een situatie van willekeurig geweld bestaat. Hieruit volgt dat u niet bewijst dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u, indien u naar uw land van herkomst zou worden teruggestuurd, een reëel risico zou lopen op ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, paragraaf 2, c) van de wet van 15 december 1980.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw getuigschrift van geboorte, uw Belgische verblijfstitel en Belgisch reisdocument tonen uw identiteit aan en deze staat momenteel niet ter discussie. De akte van erkenning van uw zoon toont slechts aan dat u uw zoon heeft erkend en dat u dus ook de juridische vader bent. Het sociaal verslag van het OCMW van Tremelo, de artikelen over de moord op uw moeder, het overlijdensattest van uw moeder en het afschrift van de rechtbank van Assen over uw moeder haar naam geven meer informatie over uw jeugd en de gebeurtenissen toen, alsook uw familiale situatie. Uit deze informatie valt niet af te leiden dat u bij een terugkeer naar Turkije problemen zou kennen. De brief van uw huisarts en de documenten van het MSOC Vlaams-Brabant tonen aan dat u psychologische problemen heeft, echter zijn deze niet van dien aard dat ze een terugkeer naar Turkije in de weg staan. Uit deze documenten blijkt dat u werd opgevolgd van in 16 januari 2018 tot 30 oktober 2019 en een hulpvraag stelde aan uw huisarts omwille van psychisch-mentaal welbevinden. Uw huisarts zou u hierop hebben aangemeld bij een psycholoog en medicatie hebben voorgeschreven. Het begeleidend schrijven en de begeleidende mail van uw zus betreffen haar eigen verklaringen en hebben bijgevolg geen objectieve bewijswaarde.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus opgeheven."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

2.2. De verwerende partij heeft middels haar nota van 24 oktober 2025 de Raad verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van artikel 39/73-2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Krachtens artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeker geacht hiermee in te stemmen indien hij binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin hij op de hoogte wordt gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maakt.

Verzoeker heeft de Raad middels een schrijven ontvangen op 15 november 2025 gemeld dat hij bezwaar maakt tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, A en 1, C van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/3, 48/4, § 2, c), 48/5, 48/6, 49 en 55/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid”* (verzoeker bedoelt klaarblijkelijk het redelijkheidsbeginsel, respectievelijk het zorgvuldigheidsbeginsel). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker *in casu* ook de artikelen 48/7, 55/3/1, § 2 en *“57/6, 6°”* van de Vreemdelingenwet, artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, artikel 11 van de *“Kwalificatierichtlijn”*, het proportionaliteitsbeginsel, artikel 6 van het EVRM, de *“volle onderzoeksbevoegdheid die op verwerende partij rust”* en de (materiële) motiveringsplicht geschonden acht.

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uitleg aangaande de opheffing versus de intrekking van de vluchtelingenstatus en stelt dat het onderscheid tussen beide beëindigingswijzen relevant is daar het verstrekende gevolgen heeft op procedureel vlak, meer bepaald wat betreft de termijn waarbinnen een beschermingsstatus kan worden opgeheven respectievelijk ingetrokken. Hij legt uit dat de vraag tot intrekking 27 jaar na de toekenning van zijn vluchtelingenstatus werd gesteld en pas acht jaar nadat men de vraag tot onderzoek had ontvangen door het CGVS een gehoor werd ingepland, wat volgens hem ruimschoots buiten termijn is. Verzoeker meent tevens dat als er binnen de zestig werkdagen geen beslissing volgt, het CGVS verzoeker dient te informeren dat er niet wordt overgegaan tot opheffing van zijn statuut, wat niet gebeurd is.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij omwille van zijn etniciteit als Koerd wel degelijk een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade loopt, waarbij hij stelt dat dit element in samenhang moet gelezen worden met zijn familiale achtergrond, meer bepaald met het profiel van zijn vader en diens politieke activiteiten die aan de bron lagen van de erkenning van het gezin. Verzoeker wijst er verder op dat hij na de moord door zijn vader op zijn moeder, toen hij slechts zes jaar oud was, geen contact meer had met zijn vader en meent dat deze brutale cesuur verklaart waarom hij geen uitleg kan geven bij de daadwerkelijke activiteiten en rol van zijn vader destijds. Hij hekelt dat hij geen kopie van de verklaringen van zijn vader mocht ontvangen, ondanks herhaalde vraag daarnaar, en dat nergens wordt verduidelijkt om welke reden het politiek profiel van zijn vader geen risico voor hem als zoon zou uitmaken. Hij meent dat voor een juiste beoordeling van zijn vrees voor vervolging een grondig inzicht in het politieke profiel van zijn vader noodzakelijk is en dat zijn eigen verklaringen, bij gebrek aan afdoende duidelijkheid, onmogelijk als motief kunnen worden gehanteerd om te besluiten dat zijn familiale achtergrond geen aanleiding zou geven tot enige vrees van zijn zijde.

Wat betreft zijn terughoudendheid om zijn legerdienst te doen, betwist verzoeker dat hij geen moreel of ethisch principe weet te formuleren dat de basis kan vormen van een gewetensbezwaar en verwijst hij naar zijn verklaringen dat hij geen mensen wil vermoorden en dat hij niet wil vechten tegen zijn eigen volk.

Voorts gaat verzoeker in op artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, waarbij hij benadrukt niet in Turkije te zijn opgegroeid, slechts een heel klein beetje Koerdisch en al helemaal geen Turks te praten en een gebrek te hebben *“aan enige affectieve bindingen ginds”* en ingaat op zijn moeilijke jeugd.

Verzoeker vraagt in hoofde hem opnieuw de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en terug te verwijzen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. De overgemaakte inlichtingen conform artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet

Bij beschikking van 3 februari 2026 op grond van artikel 39/62 van Vreemdelingenwet verzoekt de Raad de verwerende partij de *“COI Focus Turkije, veiligheidssituatie, 10 februari 2023”* over te maken.

De verwerende partij maakt op 5 februari 2026 voormelde COI Focus over.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Voor zover verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient erop te worden gewezen dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de opheffing van de vluchtelingenstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

3.3.2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtelingenstatus opgeheven op basis van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, mist dan ook juridische grondslag.

3.3.2.3. Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 11 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)). Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 11 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.2.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 55/3/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het Handvest en van de artikelen 26 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou kunnen zijn, nu dit slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin kan worden ingezien op welke wijze artikel 55/3/1, § 2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, daar deze bepaling betrekking heeft op de intrekking van de vluchtelingenstatus, terwijl het voorwerp van onderhavig beroep een beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet is. Om die reden kan *in casu* ook de schending van artikel 57/6, (§ 1, eerste lid,) 6° van de Vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid verleent om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van die wet in te trekken, *in casu* niet dienstig worden ingeroepen. De Raad wijst er verder nog op dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven. Ook wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM moet vastgesteld worden dat verzoeker in geen geval uiteenzet waarom hij meent dat dit artikel werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook evenmin ontvankelijk. Ten overvloede wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39652/98, *Maaouia t. Frankrijk*

(GC). Derhalve zijn ook verzoeken om internationale bescherming uitgesloten van die verdragsbepaling. Bovendien kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof hetzelfde standpunt inneemt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B. 24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.). Ook de Raad van State oordeelde dat artikel 6 van het EVRM enkel van toepassing is in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek is dat buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling valt (RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

3.3.2.5. Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers vluchtelingenstatus wordt opgeheven omdat de omstandigheden op grond waarvan verzoeker de status van vluchteling werd toegekend zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. De commissaris-generaal overweegt daarbij dat (A) verzoeker erkend werd omwille van de politieke activiteiten van zijn vader voor de Koerdische zaak, maar uit niks blijkt dat hij *anno* 2025 problemen zou kennen in Turkije, nu (i) hij zelf geen profiel of politieke zichtbaarheid heeft die erop wijst dat hij omwille van het feit dat zijn vader lid was van een Koerdische partij door de Turkse autoriteiten vervolgd zou kunnen worden, (ii) zijn familiale achtergrond evenmin aanleiding geeft tot enige vrees van zijn kant, (iii) zijn etniciteit alleen geen grond is voor het toekennen van de vluchtelingenstatus, (iv) zijn militaire situatie niet is vastgesteld en hij geen bewijs heeft geleverd van een gegronde vrees van zijn kant om deze reden en (v) hij niet kan worden gevolgd waar hij van mening is als staatloos te moeten worden beschouwd, dat (B) verzoeker evenmin dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging aanhaalt om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit in te roepen, dat (C) er geen ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij, indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggestuurd, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat (D) de documenten die hij neerlegt deze vaststellingen niet kunnen ombuigen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.4. Wat betreft verzoekers kritiek dat *in casu* maar liefst 27 jaar na de toekenning van zijn vluchtelingenstatus in 1990 een vraag tot intrekking ervan werd gesteld aan de commissaris-generaal, wat volgens hem ruimschoots buiten termijn is, merkt de Raad op dat het document van 13 november 2017 een vraag tot intrekking betreft op basis van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, en dit, overeenkomstig artikel 49, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, te allen tijde kan gebeuren. Het feit dat uiteindelijk niet is besloten tot de intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus, maar wel tot de opheffing ervan op grond van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, C (5) van het Verdrag van Genève, doet hieraan geen afbreuk.

De mogelijkheid tot toepassing van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, C (5) van het Verdrag van Genève is niet beperkt in de tijd. Hoewel *in casu* niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing buiten de door artikel 49, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van zestig werkdagen is genomen, moet worden opgemerkt dat voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de termijn van zestig werkdagen brengt dan ook geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Verzoeker toont overigens niet concreet aan benadeeld te zijn door de langere beslissingstermijn, nu hij langer de status van vluchteling heeft kunnen behouden. Waar verzoeker nog stelt dat indien er binnen de zestig werkdagen geen beslissing volgt, het CGVS de verzoeker en de gemachtigde dient te informeren dat er niet wordt overgegaan tot opheffing van zijn statuut, gaat hij uit van een verkeerde lezing van artikel 49, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van artikel 49 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel kan niet blijken.

3.3.5. Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3 van diezelfde wet op te heffen.

Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling houdt op vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Bij toepassing van artikel 1 C (5) en (6) van voormeld verdrag dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

Artikel 1, C van het Verdrag van Genève luidt als volgt:

“Dit Verdrag houdt op van toepassing te zijn op elke persoon die valt onder de bepalingen van afdeling A, indien:

(...)

5. Hij niet langer kan blijven weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan. Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen;

(...)”

Artikel 11, lid 1, onder e) van de richtlijn 2011/95/EU weerspiegelt voormeld artikel 1, C, lid 5 van het Verdrag van Genève. Het bepaalt dat een persoon ophoudt vluchteling te zijn wanneer hij, wanneer de omstandigheden in verband waarmee een persoon als vluchteling werd erkend, hebben opgehouden te bestaan, niet langer kan weigeren zich onder de bescherming te stellen van het land van zijn nationaliteit. Artikel 11, lid 2 van de richtlijn 2011/95/EU bepaalt dat er dient te worden nagegaan of de verandering van omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.

Er dient aldus te worden nagegaan of de omstandigheden in verband waarmee verzoeker als vluchteling werd erkend hebben opgehouden te bestaan en hij niet langer kan weigeren zich onder de bescherming te stellen van het land van nationaliteit. Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij toepassing van artikel 1, C, vijfde lid van het Verdrag van Genève dient te worden nagegaan of de verandering van omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.

De bewijslast ligt bij de commissaris-generaal, die moet aantonen dat de opheffingsgrond van toepassing is en dat aan de relevante criteria is voldaan.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 17 januari 1990 als minderjarige vreemdeling begeleid door zijn vader en vergezeld door drie minderjarige broers in België is aangekomen met een vlucht uit Libanon en dat zijn vader diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dit verzoek werd overeenkomstig de toen geldende wetgeving ook in verzoekers naam als vergezellende minderjarige ingediend. Verder blijkt dat verzoeker op 25 oktober 1990 als vluchteling werd erkend samen met zijn vader en zijn drie broers.

De commissaris-generaal meent dat verzoekers vrees voor vervolging thans niet langer actueel is daar uit niets blijkt dat hij *anno* 2025 problemen zou kennen in Turkije.

De Raad kan de commissaris-generaal in de huidige stand van zaken niet bijtreden waar zij in de bestreden beslissing overweegt dat uit de informatie waarover zij beschikt blijkt dat het feit dat verzoekers vader lid was van een Koerdische partij voor verzoeker op zich geen risico inhoudt om het doelwit te worden van de Turkse autoriteiten. De relevante informatie waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, en die werd opgenomen in het administratief dossier, betreft enerzijds de COI Focus "*Turkije. Situatie van 'niet-gepolitiseerde' Koerden*" van Cedoca van 9 februari 2022 en anderzijds de COI Focus "*Turkije. DEM Partij, DBP: huidige situatie*" van Cedoca van 9 december 2024. In het eerst vermelde rapport wordt bij herhaling gesteld dat Koerden die niet politiek actief zijn en van wie de familie of kennissen geen banden hebben met de PKK niet door de autoriteiten worden geïdendeerd (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, 'Landeninformatie', COI Focus "*Turkije. Situatie van 'niet-gepolitiseerde' Koerden*" van Cedoca van 9 februari 2022, p. 5, 6). In de COI Focus "*Turkije. DEM Partij, DBP: huidige situatie*" kan in lijn hiermee worden gelezen dat een vertegenwoordiger van de DEM Parti in Europa in een interview met Cedoca in december 2024 heeft verklaard dat mensen die niet politiek actief zijn en geen familiebanden hebben met mensen die wel politiek betrokken zijn, niet door de autoriteiten geïdendeerd worden. *A contrario* kan uit deze informatie worden afgeleid dat Koerden die wél familie of kennissen hebben met banden met de PKK of andere Koerdische politieke organisaties mogelijk geïdendeerd worden door de Turkse autoriteiten. Dezelfde bron die Cedoca in december 2024 heeft geïnterviewd stelt dat de familie- en lokale context belangrijk is bij het beoordelen van het risico op gerechtelijke vervolging, aangezien een persoon wiens familieleden politiek actief zijn, meer problemen riskeert (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', COI Focus "*Turkije. DEM Partij, DBP: huidige situatie*" van 9 december 2024, p. 13). De commissaris-generaal erkent in de bestreden beslissing, op basis van deze informatie, dat de familiecontext in de ogen van de autoriteiten een verzwarende factor kan zijn, doch meent dat "*het er niet op lijkt dat, bij afwezigheid van een zichtbaar politiek profiel, dit er op zichzelf toe leidt dat een lid van dezelfde familie systematisch het doelwit is van de autoriteiten*". Echter, over de omvang van het risico om als familielid van een Koerd met een politiek profiel door de autoriteiten te worden geïdendeerd en het al dan niet systematisch karakter van de problemen die deze familieleden die zelf geen politieke activiteiten ontplooiën mogelijk kennen, kan uit de beschikbare summier informatie niets worden afgeleid. Dit nog daargelaten dat nergens uit blijkt dat of in welke mate de informatie vervat in de COI Focus "*Turkije. DEM Partij, DBP: huidige situatie*" kan worden geëxtrapoleerd naar, en derhalve relevant is voor de beoordeling van, de situatie van (familieleden van) aanhangers van andere Koerdische partijen dan de DEM Parti/DBP.

Het enkele en niet-betwiste feit dat verzoeker zelf geen politiek profiel of politieke zichtbaarheid heeft waardoor hij in de negatieve aandacht van de Turkse autoriteiten staat of zou kunnen komen te staan bij terugkeer, kan in het licht van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige informatie dan ook niet volstaan om te besluiten dat hij omwille van zijn niet-betwiste familieband met een vader die wel politieke activiteiten voor de Koerdische zaak ontwikkeld heeft, dan wel nog steeds ontwikkelt, geen gegronde vrees voor vervolging heeft.

Bovendien wijst de Raad erop dat de bepalingen met betrekking tot de mogelijkheid tot opheffing van de vluchtelingenstatus restrictief moeten worden geïnterpreteerd en dat de bewijslast daarbij bij de asielinstanties ligt. Het is *in casu* aan de commissaris-generaal om concreet aan te tonen dat de omstandigheden in verband waarmee verzoeker in het verleden als vluchteling werd erkend daadwerkelijk en fundamenteel zijn gewijzigd derwijze dat er van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde niet langer sprake is. Wat deze omstandigheden betreft, kan uit de bestreden beslissing niet méér worden afgeleid dan dat verzoekers vader indertijd als vluchteling werd erkend omwille van diens politieke activiteiten voor de Koerdische zaak. In het administratief dossier bevinden zich een gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken en een evaluatieverslag van het CGVS waaruit blijkt dat verzoekers vader in 1990 aan de Belgische asielinstanties verklaard heeft dat hij lid is geweest van de KIP, de arbeidersvleugel van de culturele DDKD, een Koerdische onafhankelijkheidspartij in Turkije, en van de PUK (Patriotic Union of Kurdistan), hij om die reden gezocht werd door de Turkse autoriteiten en hij in 1980 Turkije ontvluchtte, zoals ook kan worden gelezen in het feitenrelaas van de bestreden beslissing. Welke activiteiten verzoekers vader precies ontplooië en of hij al dan niet een zichtbaar politiek profiel had, of tot op heden heeft, kan hieruit noch uit de andere stukken in het administratief dossier worden afgeleid.

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing op dat verzoeker niets kan zeggen over het profiel van zijn vader en diens werkzaamheden voor de Koerdische zaak, doch verzoeker heeft verklaard dat hij zijn vader niet meer gesproken heeft sinds die hem heeft achtergelaten in België, kort voor zijn vader zijn moeder vermoordde en hij vervolgens – althans volgens verzoeker – naar Turkije terugkeerde (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 14 mei 2025 (hierna: NPO), p. 6). De Raad stelt vast dat de moord op verzoekers moeder door zijn vader niet in twijfel wordt getrokken door de commissaris-generaal. Uit de bestreden beslissing kan evenmin blijken dat aan het langdurige gebrek aan

contact tussen verzoeker en zijn vader als gevolg van voormelde niet-betwiste omstandigheden geen geloof wordt gehecht. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nauwelijks contact heeft met zijn (stief)familie in België en dat hij er niet van op de hoogte is of zij nog contact hebben met zijn vader (NPO, p. 6). Verzoeker verklaart tevens niet te weten welke familieleden nog in Turkije wonen en stelt geen contact meer te hebben met iemand in Turkije (NPO, p. 7). Waar in de bestreden beslissing gewezen wordt op verzoekers verklaringen volgens dewelke zowel hij als zijn familieleden zonder problemen naar Turkije zijn kunnen terugreizen, blijkt het in geval van verzoeker om een eenmalige terugkeer te gaan 25 à 30 jaar geleden, toen hij nog zeer jong was en waarvan hij zich nauwelijks iets herinnert (NPO, p. 11-12) en stelt verzoeker wel te vermoeden dat zijn familie problemen kent als ze naar Turkije terugkeert, maar geeft hij toe dat hij dat niet kan weten (NPO, p. 13). Verzoekers verklaringen blijken niet op concrete informatie gebaseerd, maar op vermoedens/speculaties van zijnentwege, zoals ook in het verzoekschrift wordt aangestipt. Dat zijn vader daadwerkelijk naar Turkije is teruggekeerd, blijkt ook nergens uit verzoekers verklaringen. Verzoeker verklaarde expliciet dat hij niet weet of zijn vader zich al dan niet in Turkije bevindt (NPO, p. 28).

Nu de omstandigheden die maken dat verzoeker slecht geïnformeerd is over de huidige (verblijfs)situatie van zijn vader en de eventuele problemen van andere familieleden op zich niet worden betwist – minstens dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom deze omstandigheden verzoekers gebrekkige verklaringen niet kunnen verklaren of verschonen –, kan de Raad verzoeker volgen in zijn kritiek dat deze verklaringen niet kunnen dienen als basis om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn familiale achtergrond. In de nota met opmerkingen wordt niet ingegaan op dit onderdeel van het middel. De gemachtigde van de commissaris-generaal stelt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij omwille van de vroegere politieke activiteiten van zijn vader nog steeds een gegronde vrees voor vervolging zou hebben of een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij een terugkeer naar Turkije en miskent zodoende het feit dat de bewijslast in dezen rust op de asielinstanties, die een voldoende ingrijpende en niet-voorbijgaande verandering van de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling dienen aan te tonen.

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden besloten dat de algemene informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en die werd opgenomen in het administratief dossier en verzoekers verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van de herevaluatie van zijn vluchtelingenstatus in de huidige stand van zaken niet voldoende zijn om vast te kunnen stellen dat de omstandigheden in verband waarmee verzoeker erkend werd als vluchteling daadwerkelijk dermate ingrijpend veranderd zijn dat tot een opheffing van zijn vluchtelingenstatus kan worden besloten.

Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en aangezien de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 augustus 2025, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT